

A helyváltoztatásról, annak rendje és módja szerint

Nyári nap. Hozzád megyek, az árnyékok torzulása most megfogható, csatornák és kiugró zsindegyfedelek alatt nyúlnak felfele a lejtőn, mintha elindíthatnának engem is. Végig a templomkertig minden átrendeződik, a fény szembetűnő: szögek, hajlatok, egyenesek, két egymástól távol eső fa összeérő árnya, a lombok felhőkké nőnek. Kell hogy legyen egy hely, gondolom, ami változhatatlan, és ugyanazt adja bármelyik napszakban. Szokatlan derűvel állok a kihalt utcán, csak a szél ütközik nekem, ez lenne az élet, kérdezte egyik ismerősöm, és elmondtam, hogy nem lehet ennyivel megelégedni, kúszva, mászva, izzadtan, valahogy haladni kell, a sebeket ugyanolyan természetességgel fogadni, mint a napok bomlását, és a vonásainkban felismert közönyt el kell távolítani, helyét a bizalom súlyának átengedni. Más nem jutott eszembe, amit mondhatnék, míg felemelt fejvel feléd tartottam a J. A. utcán, és már a távolból kiszúrta alakodat izzani a fényben.

A napsütés, ahol

emberek egy kerítésen túl. Egy helyen boldogan, máshol szomorúan. Valahol leeresztik a zsalugáttert, egy szobában a világ megáll figyelni. És a tekintet folyóba gázol.

A napsütés, ahol fűbe hajoltál. Egy kert, tele hortenziákkal. De van valami, amit nem tudok se megfogni, se megfogadni. Egy hely, ahol távozni fogunk, mint dióburokból kiforduló bél.

Nem Istennek

*Háromra osztott árnyék, három falra.
U-alakban fogja közre a házat, mint
egy utolsó, helyére tolt elem.*

*Sötétül a vályog, mint
az ima bennem. Kérés nélkül,
oldalazva megyek feléd.*

*Csontig rágott almák, sziszegő
vízsugár. Elöblítem a tálakat,
a csobogás elnyomja a tényeket.*

*Elbújok, megyek listázni –
kivel, mikor, mit. Odakint
fonnyadt almák, merev víz.*

*A kátét felmondom.
Nem a templomban, nem Istennek –
magamnak.*